

ת"פ 7755/02/22 - מדינת ישראל נגד אבי שרהשר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 7755-02-22 מדינת ישראל נ' שרהשר(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת טל לחיאני שהם המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד חיים שוויצר
נגד הנאשם		אבי שרהשר ע"י ב"כ עוה"ד ליאור חיימוביץ

גזר דין

כתב אישום

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע 2 עבירות שוד לפי סעיף 402 (ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירת נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה"), ועבירת נהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה, עבירה לפי סעיף 2(א+ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תשל"ל-1970 (להלן "פקודת הביטוח").

מכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 21/01/22 בשעה 14:12 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לקיוסק בעיר נתיבות כשבאמתחתו סכין מטבח וכשהוא לבוש במעיל, מסיכת סקי שחורה וכפפות, ונושא עמו תיק ספורט גדול.

באותן הנסיבות ניגש הנאשם לדלפק הקיוסק, התקרב למוכר במקום (להלן: "המוכר"), שלף את הסכין והפנה אותו לעבר המוכר תוך שאמר לו: "תקשיב, עכשיו את כל הכסף, מה שיש לך בקופה, או שאני פוגע בך". בעודו אוחז בסכין, נכנס הנאשם לתוך הדלפק עם התיק והורה למוכר שלא לצאת מהדלפק ולפתוח את מגירת הכסף בקופה, וכן אמר לו שהוא רוצה את כל הכסף. המוכר החל למסור לנאשם שטרות כסף משתי הקופות במקום, בעוד הנאשם החל לאסוף קופסאות סיגריות לתיק ואת יתרת המזומנים שנותרו בקופות.

במקביל למתואר, הורה הנאשם לנוכחים בקיוסק שלא לעזוב את המקום, ונמלט מהחנות כשבתיקו 20 קופסאות סיגריות, וכ- 3,500 ₪ במזומן.

משיצא הנאשם מהקיוסק, הוא עלה על טרמפ מזדמן ברכב השייך לר.ט (להלן: "המתלונן") שנסע לכיוון המושב יושביה, וזאת כשהוא מחזיק באמתחתו את התיק והסכין. משהגיעו לכניסה למושב יושביה, בסמוך לשעה 14:39, עצר המתלונן את הרכב כדי לאפשר לנאשם לרדת ממנו.

בשלב זה, פנה הנאשם אל המתלונן ואמר לו כי אינו רוצה להזיק לו ואז הוציא את הסכין והורה לו לצאת מהרכב ולהשאיר את הטלפון הנייד שברשותו ברכב. בשל כך, נס המתלונן מהמקום.

מיד ובסמוך החל הנאשם לנהוג ברכב, וזאת על אף שהוא כלל לא מחזיק ברישיון נהיגה. במהלך הנסיעה, טרם השעה 15:57, לקח הנאשם לידיו סך של 17,500 ₪ אותו החזיק המתלונן בתא הסמוך למושב הנהג ברכבו.

משהגיע הנאשם לתחנת דלק פז בצומת סילבר, הוא עלה על המדרכה ופגע בצינור כיבוי אש, תוך ששרט אף את גחון הרכב. הנאשם, אשר התנהג בצורה מחשידה, משך תשומת לב הנוכחים במקום אשר הזעיקו כוחות משטרה.

הנאשם נעצר במקום כשבמעילו ועל גופו נתפס סך של 21,472 ₪.

הסדר הטיעון

2. ביום 12/05/22 הוצג הסדר טיעון במסגרתו, כאמור, הודה הנאשם בכתב האישום המתוקן מבלי שהוצגו הסכמות לשאלת העונש, וההגנה ביקשה כי הנאשם ישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן.

עוד במסגרת הסדר הטיעון עתר ב"כ המאשימה להגשת תסקיר נפגע עבירה, וטען כי עמדת המאשימה לעונש היא להטלת 60 חודשי מאסר, שתכלול הפעלת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם והטלת עונשים נלווים.

במעמד הצגת ההסדר ב"כ הנאשם אף הציג הסכמה לפיה במהלך ביצוע השוד של הרכב מהמתלונן לא היה הנאשם מודע לסכום הכסף המצוי בו, וכי כל הכסף שנתפס - הוחזר.

תסקירי שירות המבחן וחוות דעת מטעם ההגנה

3. מתסקיר שירות המבחן מיום 27/06/22 עלה כי הנאשם כבן 49, גרוש ואב לשתיים, מגיע מרקע משפחתי מורכב ומגיל צעיר החל לצרוך סמים והסתבך בפלילים.

לנאשם גיליון רישום פלילי מכביד הכולל 19 הרשעות קודמות באינספור עבירות מתחומים שונים, בגין ריצה עונשי מאסר רבים וממושכים. לדבריו, נהג לבצע עבירות רכוש על מנת לממן את הסמים ולבצע עבירות אלימות תחת השפעתם.

משנת 2008 והלאה הופנה הנאשם מספר פעמים להליכי גמילה אשר לא מנעו המשך שימוש בסם וביצוע עבירות.

בשנת 2008 היה משולב באגף טיפולי בכלא "חרמון". אז התרשמו גורמי הטיפול מאדם בעל דפוסי עבריינות מושרשים אשר כלל לא ברור אם תהליך טיפולי ארוך טווח ואינטנסיבי עשוי לשנות את אורחות חייו. עד שנת 2010 היה הנאשם משולב בתוכנית טיפול בכלא, וזאת למעט תקופה בה מעד בזמן חופשה. לאחר שחרורו, הקים הנאשם משפחה, עבד ושולב בקבוצה טיפולית. על אף האמור, לאחר שנה חזר לעשות שימוש בסמים.

בשנת 2014 הופנה הנאשם פעם נוספת לשירות המבחן במסגרת הליך מעצר. הנאשם ביקש להשתלב בקהילה

טיפולית לגמילה מסמים כחלופה למעצרו, אך מאחר וסברו כי יש לבחון תחילה את יכולתו להתמיד בהליך גמילה - הופנה הנאשם לפרויקט הכנה לגמילה המתקיים בבית המעצר. הנאשם שולב בטיפול ולא הומלץ על שחרורו ממעצר.

בהמשך למתואר, בשנת 2018 הופנה הנאשם שוב במסגרת הליך מעצר בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, בגין עבירות של שוד מזויין ועבירות של נהיגה ללא רישיון וביטוח. גם אז התרשמו גורמי הטיפול מרמת סיכון גבוהה בהעדר שילוב בטיפול, אך גם מבשלות רגשית לטיפול, והנאשם שולב בקהילה טיפולית "אילנות" - מסגרת בה טופל במשך 10 חודשים. גורמי הטיפול בקהילה דיווחו על שיתוף פעולה של הנאשם במסגרת ההליך ועל מוטיבציה כנה שמביע לשינוי אורחות חייו. על אף האמור, לאחר 10 חודשי טיפול, בעקבות משבר משפחתי, הנאשם לא שב מדיון בבית המשפט למסגרת, נסע לביתו ועשה שימוש בסמים. גורמי הטיפול התרשמו מאדם מורכב אשר מחד גיסא מבקש בכנות לשנות אורחות חייו, אך מאידך גיסא מבטא קושי לוותר על דפוסי ההתנהגות השוליים והשימוש בסמים, וביישום כלים פרקטיים שלמד בטיפול. משכך, הומלץ, בין היתר, על הטלת מאסר בפועל.

במסגרת המאסר שהוטל עליו המשיך הנאשם בהליך גמילה בין כותלי בית הסוהר ואף שמר על ניקיון מסמים במשך כשנה מהשחרור, תוך שנעזר בגורמי הטיפול בקהילה לאחר שפנה מיוזמתו לרש"א עם שחרורו. על אף האמור, לאחר פטירת אמו ואיבוד הזכויות על דירת "עמיגור" בה התגורר - שב הנאשם לדפוסי ההתמודדות המוכרים לו ושב לצרוך סמים.

ימים ספורים טרם מעצרו אף פנה הנאשם לאשפוזית פרטית, אך עזב את המסגרת לאחר יומיים בלבד בשל הקושי להתמודד עם תסמיני הגמילה.

באשר לביצוע העבירות - הנאשם לקח אחריות על מעשיו, טען כי בוצעו תחת השפעת סמים, הביע צער וגילה אמפתיה לקורבנות העבירות. עוד שיתף כי בעבר הגיע עם מוטיבציה נמוכה לשינוי במסגרות הטיפול בהן שולב, וכי נהג באופן מניפולטיבי וללא מאמצים אותנטיים מצדו, ומשכך ניסיונות טיפול אלה כשלו.

עם מעצרו החל הנאשם הליך של חזרה בתשובה, אשר לטענתו מעניק לו כוחות ומשמעות, והוא שולב באגף תורני. דווח כי הנאשם שומר על סדר יום, נמנע מבעיות משמעת ומוסר בדיקות שתן נקיות. עם זאת, לא הביע מוטיבציה להשתלב בתכנית הכנה לגמילה, ואך הביע רצון להשתלב בקהילה טיפולית סגורה מחוץ לכותלי הכלא.

לאחר ששירות המבחן העריך את גורמי הסיכון אל מול גורמי הסיכון בעניינו של הנאשם, ניתנה הערכה לפיה מסוכנותו של הנאשם גבוהה להישנות התנהגות התמכרותית ואלימה אשר תוצאותיה עשויות להיות חמורות.

שירות המבחן לקח בחשבון את רמת הסיכון הגבוהה הנשקפת מהנאשם, דפוסי ההתנהגות המושרשים, מאפייני אישיותו, ניסיון העבר והספק באשר ליכולתו להתחייב כיום לטיפול - וסבר כי אין מקום לשלב הנאשם בתוכנית טיפולית מחוץ לכותלי בית הסוהר, כי יש להטיל עליו ענישה מרתיעה ומוחשית שתחדד גבולות, וכי יש לשקול לשלבו בהליך גמילה בין כותלי הכלא.

4. במקביל לקבלת תסקיר שירות המבחן, הוגשה חוות דעת מטעם ההגנה לצורך בחינת האפשרות לשלב את הנאשם בהליך טיפולי. חוות דעת זו סקרה אף היא את הרקע המשפחתי והאישי של הנאשם, כמפורט לעיל.

עורכת חוות הדעת סברה כי שילוב מצוקות החיים לצד החשיפה לעולם הפשע הובילה את הנאשם, מגיל צעיר, לשימוש בסם כ"טיפול עצמי" מהיר וזמין, דבר אשר השפיע על גיבוש הזהות ומנגנוני ההתמודדות של הנאשם כאדם בוגר, וכן הוביל לפיתוח מנגנוני התמודדות של הרס עצמי באמצעות שימוש בסמים והחצנת תוקפנות בדרך של התנהגות עבריינית.

עורכת חוות הדעת התרשמה מאדם בעל קווי אישיות בהם קיימת חרדה קיומית עצומה, תחושה של חוסר יכולת ומסוגלות וחוסר ערך עצמי. אורח החיים העברייני והשימוש בסמים אפשרו הדחקת המטענים הרגשיים, ושירתו את הצורך להתמודד עם דרישות המציאות.

עורכת חוות הדעת ראתה את השלבים השונים של הטיפול שעבר הנאשם מאז שנת 2004, עם מות אחיו ממנת יתר, עת החל לערוך חשבון נפש, וכן מאז שנת 2008, עת החל להשתלב בהליכי טיפול שונים - כמסע שיקום איטי ושבירי בו הנאשם לראשונה התמודד עם דפוסי אישיותו ללא סמים. משכך, סברה כי על אף שהנאשם לא השלים את תהליך השיקום במהלך השנים, בכל ניסיון שכזה מגלה תובנות ורוכש כלים טיפוליים להמשך ההתמודדות.

לטענת עורכת חוות הדעת, הנאשם נמצא בשלב הרביעי, מתוך שישה שלבים, של תהליך שינוי - שלב הפעולה בו האדם מתחיל לעשות צעדים אקטיביים ליצירת השינוי, וכי יש להתייחס לחזרתו לסמים כחלק בלתי נפרד מהתהליך ולא ככישלון הטיפול. זאת בשים לב למחקרים והניסיון בשטח המלמדים כי המלחמה בהתמכרות היא התמודדות יומיומית שמלווה בכישלונות חוזרים ונשנים.

לדעת עורכת חוות הדעת, טיפול בין כתלי הכלא, בשל מאפייניו והסביבה בה הוא מתקיים, לא יתן את המענה הטיפולי לזקוק לנאשם, בעוד קהילה טיפולית, בה יש טיפול ארוך טווח ואינטנסיבי במישורים רבים, לצד קשר ארוך טווח עם גורמי הטיפול, גם לאחר סיומו, וההדרגתיות בטיפול - יתנו מענה כולל לצרכי הטיפוליים, יגבירו את הסיכויים להצלחת הטיפול, ייתנו מענה לבעיית ההתמכרות ויצמצמו את הסיכון להתנהלות עוברת חוק.

5. בתסקיר המשלים מיום 07/09/22, לאחר עיון אף בחוות הדעת מטעם ההגנה, ציין שירות המבחן כי נערכה שיחה נוספת עם הנאשם, במסגרתה שב על בקשתו להשתלב בקהילה טיפולית, טען כי משתתף באופן קבוע במפגשי NA ואף פנה בבקשה להשתלב בטיפול הכנה לגמילה, אך כי זה טרם אושר על ידי הדרגים הפיקודיים. מהגורמים הטיפוליים בשב"ס עלה כי הנאשם משולב במדרשה, מנהל סדר יום תקין, נמצא בקשר מעקבי עמם, ואכן ביקש להשתלב בטיפול, אליו התקבל, אך זה טרם אושר.

שירות המבחן העריך כי על אף המוטיבציה הגבוהה אשר הביע הנאשם, ניסיונותיו להשתלב בטיפול אף במסגרת המעצר, הכרתו בחומרת מצבו ולקיחת האחריות על מעשיו, לאור גורמי הסיכון, ובהם חומרת מעשיו, הסיכון הגבוה הנשקף ממנו אשר תוצאותיו עלולות להיות חמורות, והיעדר ערב מגבה משמעותי וסמכותי במקרה זה - אין אפשרות להמליץ על טיפול מחוץ לכותלי בית הסוהר.

6. יצוין כי לאחר ששקלתי טענות ב"כ הצדדים והנאשם, עיינתי בחוות הדעת השונות ובחנתי את החוק והפסיקה

הרלבנטיים - קבעתי כי על אף הרצון שהביע הנאשם להשתלב בטיפול - לא ניתן לשחררו לחלופה גם אם מדובר בקהילה טיפולית סגורה. זאת, בין היתר, נוכח הסיכון המשמעותי הנשקף לחברה מצדו והיעדר הפחתה במסוכנותו על אף הטיפולים הרבים והמגוונים שעבר, ובשים לב לקושי שגילה בלקיחת אחריות מלאה על מעשיו ועל הליך הטיפול שנדרש ממנו, כפי שפירטתי בהחלטתי מיום 21/09/22.

על החלטתי זו הוגש ערר (בש"פ 6501/22 אבי שרהשר נגד מד"י (19/10/22)), אשר נדחה, ובית המשפט העליון קבע כי ככל שהתרשמותי לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, באשר למסוכנות הנאשם ובעיקר באשר ללקיחת האחריות המלאה מצד הנאשם - תהיה שונה, שמור לבית משפט זה שיקול הדעת באם לאפשר הליך שיקומי בטרם גזירת הדין.

למען הסר ספק אציין כי לא חל כל שינוי בהתרשמותי באשר ללקיחת האחריות מצד הנאשם ומידת מסוכנותו, כפי שיפורט, ומשכך לא מצאתי מקום לדחות מועד מתן גזר הדין.

תסקיר נפגע עבירה

7. נפגע העבירה (אשר כונה המתלונן בכתב האישום) בן 45, נשוי ואב ל-7 ילדים, תיאר כי אירוע הפגיעה גרם לו טלטלה קשה, וזאת משום שנחווה עבורו כאירוע של רוע ואלימות, תוך רמיסה של ערכים שהיו עבורו יציבים וברורים, לצד אימה שחווה אל מול הסכין שהונפה לעברו והבנתו כי עלול להיפגע באופן קשה ואכזרי ואולי אף להירצח.

אירוע זה סדק את תפיסותיו של המתלונן באשר לאופן התנהלותם של גורמים שונים בסביבתו ואת הציפיות שלו מהסדר החברתי כפי שהבין ותפס כל חייו.

בלט כי נותר עם תחושת כעס על הנאשם וחוסר הבנה באשר לבחירתו לפעול כך כנגדו, וזאת בעת שפעל בדרך הטבעית לו - ברצון לסייע לאחר בהסעתו כטרמפיסט כפי שלמד מאביו ועשה כל חייו. המתלונן נותר עם תחושת דריכות, קושי במתן אמון באחרים, חוסר ודאות שמוביל לחרדה וחוסר בטחון ביכולתו לזהות מצבי סיכון ולהגן על עצמו בעתיד, ותפיסת העולם כעוין ומסוכן - וכל זאת בשונה מבעבר. עוד שיתף המתלונן כי לעיתים חווה פלאשבקים מאירוע הפגיעה, אך כי מבחין בירידה בתדירותם ומאמין ביכולתו להתגבר על הפגיעה והשלכותיה עליו.

לאור הרושם כי הפגיעה נותרה אצל המתלונן כחוויה קשה, הומלץ על מתן פיצוי כספי אשר יסייע בתהליך ההחלמה.

טיעוני הצדדים לעונש

8. ב"כ המאשימה טען כי יש להתייחס לכל אירוע שוד כאירוע נפרד שכן על אף סמיכות הזמנים ישנם 2 נפגעי עבירה שונים ומאפיינים שונים לכל אירוע שוד.

ב"כ המאשימה הפנה בטיעוניה לנסיבות החמורות של כל אירוע שוד, ובהן התכנון אשר קדם לביצוע העבירות אשר בא לידי ביטוי בהצטיידות במסיכת סקי, כפפות וסכין, והמורא שהטיל על נפגעי העבירה, כמו גם לנזק הכלכלי והנפשי שנגרם לנפגעי העבירה.

לפיכך עתר לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 3-5 שנות מאסר עבור כל אירוע, והפנה לפסיקה כתמיכה בעתירתו.

אשר לקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם עתר ב"כ המאשימה למקם את הנאשם בחלקו העליון של המתחם בכל אירוע. זאת בשים לב לעברו הפלילי והתעבורתי המכבידים של הנאשם, ולעובדה כי עונשי מאסר רבים בפועל, אף בגין ביצוע עבירת שוד דומה אך לאחרונה ומאסר מותנה תלוי ועומד אשר הוטל עליו בגינה - לא הרתיעוהו מלבצע את העבירות עליהן נותן את הדין היום.

עוד הפנה להתרשמות שירות המבחן ממאפייני הנאשם ומרמת המסוכנות הנשקפת ממנו, כמפורט לעיל, לעובדה כי טיפולים רבים בהם שולב לאורך השנים לא צלחו, ולהיעדר המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. עם זאת, הפנה אף להודאת הנאשם ולעובדה כי הסכים להשיב את הכסף שנתפס בעת מעצרו ולהבעת המוטיבציה להשתלב בטיפול.

לאור המפורט ובשים לב להסדר אשר הוצג בין הצדדים אשר מגביל המאשימה לעתירה ל-60 חודשי מאסר בפועל בסך הכל - עתר ב"כ המאשימה להטלת 54 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת המאסר המותנה, חלקו במצטבר, כך שבסך הכל יוטלו על הנאשם 60 חודשי מאסר בפועל, וזאת לצד הטלת מאסר מותנה.

כמו כן, עתר להטלת פסילת רישיון נהיגה ממושכת ולפסילה על תנאי, וזאת בשים לב לעובדה כי זוהי הרשעתו השלישית של הנאשם בגין ביצוע עבירה זו.

לצד האמור, עתר ב"כ המאשימה אף להטלת פיצוי למתלונן, וזאת בשים לב לנזקים שנגרמו לו כתוצאה מביצוע עבירת השוד השנייה, כפי שעולה מתסקיר נפגע העבירה אשר הוגש ובהתאם להמלצת התסקיר, ולעובדה כי לא הוחזר לו מלוא הסכום אשר נלקח מרכבו. עוד ציין ב"כ המאשימה כי בעל הקיוסק והמוכר במקום ויתרו על הטלת פיצוי בעניינם.

9. בפתח דבריו עתר ב"כ הנאשם שבית המשפט ישקול בשנית את אפשרות שילובו של הנאשם בהליך גמילה בקהילה סגורה, וזאת בשים לב למוטיבציה הכנה שהביע לעשות כן ובתקווה שהפעם הנאשם אכן בשל לסיים הליך שכזה בהצלחה.

באשר לנסיבות ביצוע העבירות טען ב"כ הנאשם כי יש ליתן משקל לכך שעל אף חומרת העבירות, אלו לא מצויות ברף הגבוה, וזאת מאחר ובוצעו ללא הפעלת אלימות, באופן המעיד על הפנמת הליכי הטיפול והיעדר דפוסי אלימות, וכל זאת בניגוד להתרשמות שירות המבחן.

כמו כן, טען כי בהתאם לסעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין, ואף בשים לב להתרשמות בית המשפט כמופיע בהחלטה מיום 21/09/22, צריך להתחשב בכך שהעבירות בוצעו כשהנאשם "בקריז" ולא מתוך תאוות בצע.

ביחס למדיניות הענישה טען ב"כ הנאשם כי מתחם הענישה נע בין שנת מאסר למספר שנות מאסר, וכי בהתאם לפסיקה, יש לקבוע שמדובר באירוע אחד שבגינו יש לקבוע מתחם ענישה אחד, וזאת לאור הסמיכות בזמנים, הזהות בעבירות ובמעשים, והמחשבה הפלילית הזוהה שעמדה בבסיס ביצוען - השגת מימון לרכישת סמים, שהובילה לרצף

המעשים.

באשר לקביעת עונשו של הנאשם בתוככי המתחם עתר ב"כ הנאשם להתחשב בנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, ובפרט לעובדה שגדל במשפחה שבה הושרש בו אורח חיים התמכרותי מגיל קטן. עוד טען כי יש להתחשב בנזק שיגרם לבנותיו של הנאשם כתוצאה מהטלת מאסר, למוטיבציה שמביע להשתלב בהליך גמילה, ולצורך להעביר לו מסר של אמון ועידוד בהליך טיפולי זה.

באשר למאסר המותנה אשר תלוי ועומד כנגד הנאשם, טען בא כוחו כי זה איננו בר הפעלה במקרה זה, וזאת לאור השוני בעבירות ובשים לב לכך שניתן בגין "העבירה בה הורשע", אשר באותו מקרה היתה דרישת נכס באיומים סיפא. כמו כן, טען כי בהתאם לפסיקה, על מנת להחיל את המאסר המותנה יש צורך בזהות ביסודות העבירה גם כאשר עבירה חמורה יותר מפעילה את הקלה ממנה, ואין זה כך במקרה דנן.

לחילופין, טען כי בשים לב אף לעתירת המאשימה לחפיפה חלקית של המאסר המותנה, לאור הודאת הנאשם ולקחת האחריות מצדו - קיימת עילה לחפיפת המאסר המותנה לעונש המאסר אשר יוטל על הנאשם.

באשר לרכיב הפיצוי טען ב"כ הנאשם כי אין מחלוקת שנגרם נזק לנפגעי העבירות, אך כי כל הכסף שנגנב הושב, וכי בגובה הפיצוי למתלונן יש ליתן משקל לנסיבות ביצוע העבירה, ובין היתר לכך שלא מדובר באירוע שוד קלאסי, אלא לגניבת רכב לצורך הימלטות מהעבירה הראשונה ותוך שימוש באיום.

ב"כ הנאשם הצהיר כי לנאשם אין רישיון נהיגה וכי אין התנגדות להטלת פסילה, והפנה לפסיקה לתמיכה בעתירתו לעניין מתחם הענישה ולענישה הראויה במסגרתו.

10. במועד הטיעונים לעונש בת הזוג של הנאשם טענה כי הנאשם ביצע את המעשים כשהוא במצב של "אבדון" ולא מתוך כוונה רעה, וכי הוא יכול לתרום לחברה ואף עושה כן כשהוא נקי מסמים, וכי יש לסייע לו להשתלב בהליך גמילה ולהתחשב במצבו המשפחתי ובמאמציו לעלות על דרך הישר.

הנאשם פירט אודות בעיית ההתמכרות לסמים, עמה מנסה להתמודד מגיל צעיר, וקשייו השונים נוכח נסיבות חייו, וטען כי מסייע לאחרים להיגמל מסמים כשהוא נקי מהם. באשר למעשי העבירות טען הנאשם כי "העבירה עצמה לא הייתה מתוכננת", הביע צער על ביצועה, וטען כי התנצל בפני המתלונן. כמו כן, ביקש כי בית המשפט ישקול פעם נוספת אפשרות שילובו בקהילה טיפולית ויתחשב בו בגזירת העונש.

קביעת מתחם העונש ההולם

11. על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב: "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות

הקשורות בביצוע העבירה".

קיימת מחלוקת בין הצדדים האם כתב האישום מתאר **אירוע אחד או 2 אירועים** שבגינם יש לקבוע 2 מתחמי עונש הולמים נפרדים.

על אף שניתן להפריד בין המעשים שביצע הנאשם - שכן מדובר בנפגעי עבירה שונים ובמקומות שונים בהם בוצעו העבירות - אני סבורה כי בשים לב למבחן הקשר ההדוק שנקבע בפסיקה - יש לקבוע שמדובר באירוע אחד אשר בגינו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד. זאת מאחר ומדובר ברצף אירועים שבוצעו בסמיכות, אשר קיים ביניהם קשר הדוק ושנבעו מתכנית עבריינית אחת - להשיג כסף לצורך רכישת סמים.

[ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל (29/10/14) וע"פ 2375/15 מדינת ישראל נגד נס (22/02/18)].

הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם כוללים בתוכם את זכות הקניין, הזכות לשלמות הגוף והנפש והזכות לביטחון אישי של נפגעי העבירות, וזאת לצד זכות הציבור, ונותני השירות בפרט, לתחושת ביטחון אישי.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף הגבוה, וזאת בשים לב לכך שהמעשים בוצעו לאחר תכנון אשר כלל אף הצטיידות מראש בסכין מטבח, מסיכת סקי שחורה, כפפות, ותיק גדול, ואף נעשה בהם שימוש בשעת ביצוע המעשים, וכן בשים לב לכך שהנאשם לא הסתפק בביצוע עבירת השוד הראשונה אלא הוסיף חטא על פשע וביצע את עבירת השוד השנייה, וזאת כשהוא אף נוהג ברכב ללא רישיון נהיגה.

בית המשפט העליון הבהיר לא אחת, כי יש לנקוט יד קשה כנגד מבצעי עבירות שוד.

כך לדוגמא בע"פ 1167/21 חוג'יראת נגד מדינת ישראל, פסקה 11 [פורסם בנבו] (31/05/21) (להלן: "פס"ד חוג'יראת") נקבע כי: "חומרתה הרבה של עבירת השוד הודגשה זה מכבר על ידי בית משפט זה, לאור השפעותיה ארוכות הטווח על קורבן העבירה - אשר פעמים רבות סובל מטרומה וחרדה לזמן ממושך - וכן על תחושת הביטחון של הציבור כולו. חומרה זו מובילה לכך שמדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה זו כוללת עונשי מאסר בפועל, וזאת אף במקרים בהם שירות המבחן ממליץ להימנע מכך לאור שיקולי שיקום (ע"פ 7519/18 אבו סנינה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.2.2019)).".

בפס"ד חוג'יראת אף הובהר כי על אף שיש לברך על מאמצי שיקום של נאשמים, בדומה לנסיבותיהם האישיות - אלה נסוגים למול חומרת המעשים ומידת אשמה גבוהה - כמו גם למול הצורך בהרתעת עבריינים פוטנציאלים, במיוחד מפני עבירות קלות לביצוע, המאיימות על ביטחון הציבור כולו, כגון עבירת השוד.

עוד נקבע כי: "בית משפט זה עמד לא אחת על כך שיש להחמיר בעונשם של מבצעי עבירת שוד, גם במקרים שבהם הוא מבוצע ללא אלימות פיזית ממשית, וזאת נוכח הפגיעה בשלום הציבור ובזכות הציבור לביטחון אישי

וכן על מנת לשדר מסר עונשי המרתיע מפני ביצוע עבירות מסוג זה"

[ראו ע"פ 9833/16 טלקר נגד מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (19/07/17)]

מדיניות הענישה הנוהגת

12. בטרם הפנייה לפסיקה נהגת אציין את הידוע לכל ולפיו הפסיקה הנוהגת מהווה פרמטר אחד מתוך מספר פרמטרים שהתווה המחוקק לבתי המשפט בקובעם את מתחם העונש ההולם וכי **"מלאכת הענישה לעולם אינה מתמטית, ועליה להיגזר מנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה לגופו"**.

[ראו: ע"פ 4232/20 פלוני נגד מדינת ישראל (12/11/20) (פסקה 9)].

ודוק, בהבניית שיקול הדעת, אין כוונה לערוך ממוצע חשבוני של טווחי ענישה נוהגים ואל לו לבית המשפט להיות כבול לרמת הענישה הנהוגה אם סבור שיש מקום לשנותה, או מקום שבו נסיבותיו של התיק הנדון מצדיקות קביעתו של מתחם עונש שאינו עולה בהכרח בקנה אחד עם הענישה הנוהגת [ראו: ע"פ 4910/16 אבני נ' מדינת ישראל (5.4.17) (פסקה 7 לפסק דינה של כב' השופטת חיות, כתוארה אז)].

בחנית מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי בתי המשפט שוקלים פרמטרים שונים, ובין היתר את מידת התכנון מראש ואת האביזרים בהם נעשה שימוש בעת ביצוע העבירות ואשר בהם הצטיידו הנאשמים מראש לצורך ביצוע העבירה, וזאת לצד הנזק שנגרם לנפגעי העבירות והנזק הפוטנציאלי, וכי ככלל בעבירות מהסוג עליהם נותן הנאשם את הדין נוהגים בתי המשפט להחמיר בענישה.

ומכאן לפסיקה הנוהגת:

בפס"ד חוג'יראת נדון ערעורו של מי שהורשע, בהתאם להודאתו, בביצוע עבירת שוד בנסיבות מחמירות בצוותא חדא. זאת לאחר שיחד עם אחר, לאחר שהצטיידו במברג ובסכין יפנית שבאמצעותם הסירו את לוחית הרישוי מהרכב, הגיעו לחנות שבתחנת דלק, וכשהם רעולי פנים ואוחזים במברג ובסכין מאחורי גבם - אמר הנאשם לעובד במקום "תוציא את הכסף או שאני יורה בך". בהמשך, פתח העובד את הקופה ומסר לנאשם 1,140 ₪ והשניים נמלטו מהמקום. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 18-40 חודשי מאסר בפועל, וחרף המלצת שירות המבחן על הטלת "ענישה מאוזנת", לאור שיקולי שיקום, הכוללת צו מבחן, של"צ, מאסר מותנה, התחייבות ופיצוי - הטיל על הנאשם ענישה ברף התחתון של המתחם, 18 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים, וזאת בשים לב להיעדר עבר, התרשמות שירות המבחן, גילו הצעיר של הנאשם, נסיבותיו האישיות ולקחת האחריות. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, וקבע כי בשל חומרת העבירה, בנסיבות ביצועה, והצורך בהרתעת הרבים - ובשים לב לכך שבית המשפט המחוזי שקל כלל השיקולים הרלוונטיים ואף התחשב בהליך השיקום שעבר הנאשם - אין להתערב בגזר הדין.

בע"פ 3623/21 אבו עאנם נגד מדינת ישראל (04/11/21) נדון ערעורו של מי שהורשע, בהתאם להודאתו, בביצוע עבירת שוד בנסיבות מחמירות, עבירת שוד והפרת הוראה חוקית, ועבירת גניבה, וזאת במסגרת 3 כתבי אישום נפרדים שצורפו. במסגרת התיק הראשון ביצע הנאשם שוד של טלפון סלולרי, תוך נקיטה באיום באומרו לנפגע העבירה

כי: "...רק על זה אני צריך להרוג אותך" ותוך הנפת אבן כלפי מעלה ודרישה מהמתלונן שיתן לו את כל שבכיסיו. גם לאחר שהמתלונן הוציא מכיסיו את ארנקו ומסרו לנאשם - איים עליו הנאשם באומרו: "כדי שאני לא אפרק לך את הראש עם הסלע אתה תעשה מה שאני אומר לך", ואז ערך חיפוש בכיסיו של המתלונן, ובהמשך, דרש מהמתלונן ללכת מהמקום, תוך שאיים עליו באומרו: "יש לך 3 שניות ואם אתה פותח את הפה או מסתובב אני מפוצץ לך את הראש". במסגרת התיק השני ביצע הנאשם שוד נוסף של טלפון סלולרי, וזאת תוך שהכה באגרופו בראשו של מתלונן אחר ואף בעט בו בבטנו והכה אותו, באופן שהוביל לחבלות בראשו ובידיו של המתלונן. כל זאת תוך הפרת הוראה חוקית. במסגרת התיק השלישי נטל ונשא הנאשם טלפון סלולרי של מתלונן נוסף, וזאת במרמה ובתואנה כי מבקש להתקשר ממנו והמתלונן הסכים לכך.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 20-50 חודשי מאסר בגין כל אחת משתי עבירות השוד והשוד בנסיבות מחמירות, ומתחם הנע בין 6-10 חודשי מאסר בגין עבירת הגניבה. לאחר שלקח בחשבון את נסיבותיו האישיות המורכבות של הנאשם ואת הודאתו, אך גם את עברו הפלילי המכביד בגין ביצוע עבירות דומות והעובדה שהוטלו עליו מאסרים בפועל - הטיל בית המשפט המחוזי על הנאשם 48 חודשי מאסר בפועל והפעיל במצטבר עונש מאסר מותנה למשך חצי שנה - כך שבסך הכל הוטלו על הנאשם 54 חודשי מאסר, וזאת לצד הטלת מאסר מותנה. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש וקבע כי העונש שהושת על הנאשם הולם את העבירות החמורות שביצע, וזאת בשים לב אף לנסיבותיו האישיות, וכי בית משפט קמא התחשב בשיקולים הרלוונטיים.

בע"פ 3698/20 מחאמיד נגד מדינת ישראל (03/11/20) נדון ערעורו של מי שהורשע, בהתאם להודאתו, בביצוע עבירת שוד ועבירת נהיגה ללא רישיון נהיגה. זאת לאחר שכשהוא חובש קסדת אופנוע ובידו חפץ הנחזה להיות אקדח ושקית - ניגש לסניף של בנק הדואר ודרש מהפקידות, באיומי החפץ, למסור לו את הכסף שבקופות. מתוך פחד הוציאו הפקידות את הכסף, בסך 11,183 ₪ והניחוהו בשקית של הנאשם, אשר יצא מהמקום כשבידו השקית ונסע ברכב ללא רישיון נהיגה תקף. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 20 חודשי מאסר ל-4 שנות מאסר בפועל, ובשים לב לעברו הפלילי הישן, נסיבותיו האישיות והרפואיות, החרטה והודאתו - הסתפק בהטלת 30 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה ופיצוי. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, וקבע כי הן המתחם והן גזר הדין שהוטל על הנאשם אינם חורגים מהמדיניות המקובלת, וכי בית משפט קמא שקל את השיקולים הרלוונטיים ואין עילה להקל על הנאשם, וזאת בייחוד נוכח התכנון מראש שבא לידי ביטוי בהצטיידות מראש בקסדה ובחפץ דמוי אקדח.

לא מצאתי לנכון ללמוד מע"פ 2605/12, מע"פ 1698/16, מע"פ 6007/13 ומע"פ 484/15 אליהם הפנתה המאשימה, וזאת מאחר ופסקי דין אלה עוסקים בנאשמים אשר ביצעו עבירות שוד בנסיבות חמורות יותר באופן משמעותי מהמקרה המונח לפניי.

נסיבות ביצוע העבירה

13. במסגרת **נסיבות ביצוע העבירות** יש לקחת בחשבון שהנאשם הוא מבצע יחיד ועיקרי של העבירות.

כמו כן יש לשקול את העובדה שלביצוע העבירות קדם תכנון שבא לידי ביטוי בהצטיידות בסכין - לצורך הטלת מורא על קורבנות העבירה, בכפפות ובמסיכת סקי - לצורך טשטוש הראיות, ובתיק גדול - לצורך איסוף הרכוש הגנוב. למען הסק

ספק - אני דוחה טענת הנאשם לפיה המעשים לא תוכננו מראש - וזאת בשים לב למפורט.

עוד יש ליתן משקל לכך שהנאשם לא הסתפק בביצוע השוד הראשון, תוך שהטיל אימה על המוכר והנוכחים במקום בהציגו את הסכין, אלא אף הגדיל לעשות ושדד אזרח תמים, שכל חטאו היה שהעלה אותו לרכבו כטרמפיסט על מנת לסייע לו, וגם כאן עשה שימוש בסכין בהציגו את הסכין בפניו תוך אמירה כי לא מעוניין לפגוע בו - ממנה משתמע כי 'יאלץ' לעשות כן באם דרישתו לא תתקבל.

כמו כן, יש ליתן משקל לסכומי הכסף הגבוהים ולשווי הרב של הרכוש שגנב הנאשם הן מהקיוסק - אלפי שקלים ועשרים חפיסות סיגריות, והן מהמתלון - הרכב, הטלפון הנייד ו-17,500 ₪ במזומן. אם כי באשר לנזק הממוני, אשקול אף את השבת הכספים שנתפסו לידי המתלוננים.

מעבר לנזק הממוני, יש לשקול את הנזק הנפשי שנגרם לנפגעי העבירה שנחשפו לסיטואציה בה עשה הנאשם שימוש בסכין ובכך הטיל עליהם מורא ופחד, בדגש על המתלון שבעניינו הוגש תסקיר נפגע עבירה אשר פירט נזק לא פשוט.

זאת ועוד, יש ליתן משקל לנזק אשר יכול היה להיגרם נוכח חוסר היכולת לצפות כיצד יגיבו המוכר או המתלון בשעת ביצוע המעשים, והאפשרות כי אירועי השוד יסלימו עד כדי פגיעה בגוף.

נוסף על המפורט, אין מחלוקת כי מעשיו של הנאשם בוצעו על רקע התמכרותו לסמים.

14. לאור האמור אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין 48-60 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

15. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה -

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות יש ליתן משקל לפגיעה של העונש בנאשם.

ככלל, לנאשם אשר נשלח לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריה נגרם נזק, הן בשל הגבלת החירות והיעדר היכולת להתפרנס, והן מהפן הנפשי וההשפעות הסביבתיות הנלוות למאסר. אם כי, בעניינו של נאשם זה שיקול זה איננו מכריע לאור עברו הפלילי המכביד.

עוד יש ליתן משקל לנסיבות חייו של הנאשם אשר פורטו בהרחבה לעיל.

עוד אתן משקל להודאתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן, שיש בה משום לקיחת אחריות על מעשיו, וכן למאמציו

של הנאשם לשוב ולהשתלב בהליך גמילה נוסף, אשר כלל מסירת בדיקות שתן נקיות, ולהבעת המוטיבציה מצדו לשתף פעולה עם הליכי טיפול ושיקום.

כמו כן, יש לתת את הדעת להסכמת הנאשם להשבת הכספים אשר נתפסו בעת מעצרו לצורך השבתם לנפגעי העבירות, וכן להבעת הצער והאמפתיה שגילה כלפי קורבנות העבירות.

באשר לרקע לביצוע העבירות - מחד גיסא, הן מתסקירי שירות המבחן והן מחוות הדעת מטעם ההגנה עולה כי הנאשם מביע רצון עיקש לעבור הליך גמילה מהתמכרות לסמים. מאידך גיסא, כפי שפורט בהרחבה לעיל, משנת 2008 שולב הנאשם במסגרות שונות של גמילה מסמים, בין אם בתוך כותלי בית הסוהר ובין אם מחוצה לו במסגרת הקהילה ואף בקהילה סגורה, אך בפועל הנאשם לא הצליח להימנע לאורך זמן להימנע משימוש בסמים.

לא זו אף זו, על אף הליכי הטיפול הרבים שעבר הנאשם לאורך השנים, רמת המסוכנות שלו לא פחתה, והוא שב והמשיך בביצוע עבירות המסכנות באופן משמעותי את הציבור.

משכך, יש לתת משקל אף להתרשמות שירות המבחן מרמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות התמכרותית ואלימה ולהמלצתו להטיל על הנאשם ענישה מרתיעה ומוחשית שתחדד גבולות.

כמו כן יש לשקול את עברו הפלילי המכביד. עיון בת/1 מעלה כי לנאשם 19 הרשעות קודמות בביצוע עבירות חמורות מתחום הרכוש, האלימות, הסמים והרכב, אשר בהן אף עבירת שוד בנסיבות מחמירות, ושבגין ריצה מספר רב של מאסרים ממושכים בפועל שלא הרתיעוהו מלשוב ולבצע עבירות.

תחולת המאסר המותנה

16. מת/3 עולה כי ביום 16/05/19, במסגרת ת"פ **59673-01-18**, הורשע הנאשם בביצוע עבירת דרישת נכס באיומים סיפא (כשהנאשם מזוין), עבירת נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה, אשר בגין הוטל עליו, בין היתר **"מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים. הנאשם ישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירה נוספת לפיה הורשע"**.

ב"כ הנאשם טען כי לאור אופן ניסוח המאסר המותנה - **"עבירה נוספת לפיה הורשע"** - והעובדה כי הנאשם לא נותן את הדין היום בגין ביצוע עבירה של דרישת נכס באיומים, המאסר המותנה כלל לא חל.

די היה לדחות טענתו זו של ב"כ הנאשם בהפניה לעבירה של נהיגה ללא רישיון שאף בגינה נותן הנאשם את הדין היום, שהיא אחת מהעבירות בהן הורשע במסגרת התנאי, אך מפאת חשיבות הדברים אתייחס גם לטענה גופה בקצרה.

לאורך השנים עולות פעם אחר פעם שאלות הנוגעות לתחולת התנאי ועל כן קיימת פסיקה ענפה בנושא. ההלכה

המנחה במקרה שלפנינו היא הלכת מסילתי במסגרתה קבע בית המשפט העליון מבחן מהותי-ענייני להפעלתו של מאסר על תנאי.

[ראו: ע"פ 49/080 מסילתי נגד מדינת ישראל (16/06/80)].

בע"פ 2352/19 דנילוב ואח' נגד מדינת ישראל (15/10/19) (פסקאות 14 ואילך) הובהר כי "... מתמקד המבחן ביסודות העבירה הנוספת שעבר הנאשם ובשאלה האם יסודות אלו, כולם או מקצתם, חופפים את כל יסודותיה של עבירת התנאי (להלן: מבחן היסודות). כאשר התשובה לשאלה זאת היא חיובית, ברי הוא כי הנאשם חזר לסורו וביצע את המעשה האסור הכלול בתנאי, ועל כן יש מקום להפעלת התנאי אף באין זהות טכנית בין שתי העבירות..."

לאור האמור, אבחן יסודות עבירת התנאי אל מול עבירות השוד בנסיבות מחמירות עליהן נותן הנאשם את הדין היום.

סעיף 404 סיפא לחוק העונשין קובע כך: "הדורש מאדם דבר ערך בכוונה לגנוב, תוך שימוש באיומים או בכוח, דינו - מאסר חמש שנים; נעברה העבירה כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - מאסר עשר שנים".

סעיף 402 לחוק העונשין כך:

"(א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע-עשרה שנים.
(ב) היה השודד מזויין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע, או שהיה בחבורה, או שבשעת השוד או בתכוף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו, דינו - מאסר עשרים שנים".

היסוד הנפשי הדרוש להתהוות עבירת השוד חופף לזה העומד בבסיס עבירת דרישת הנכס באיומים.

באשר ליסוד העובדתי, ברי כי איומים לבצע מעשה אלימות בתכוף לגניבת דבר, וזאת כשהשודד מזויין בנשק קר, כפי שנעשה במקרה המונח לפניי, הן כלפי בעל הקיוסק באומרו "תקשיב, עכשיו את כל הכסף, מה שיש לך בקופה, או שאני פוגע בך" והן כלפי המתלונן, במתן ההוראה לצאת מהרכב על מנת שלא יפגע בו וזאת בהציגו את הסכין - כמוה, לכל הפחות, כדרישת דבר ערך בכוונה לגנוב, תוך שימוש באיומים כשהעבריין נושא נשק.

הווה אומר - עבירות השוד בנסיבות מחמירות, כשהנאשם מזויין בסכין, כפי שאלה בוצעו במקרה זה, מכילות בחובן את כל יסודותיה של עבירת דרישת הנכס באיומים סיפא, כפי שבוצעו באותו המקרה - תוך שימוש באולר.

משכך, ברי כי המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם הוא בר הפעלה ומן הדין להפעילו במקרה זה.

באשר לאופן הפעלת התנאי - כידוע, **סעיף 58 לחוק העונשין** קובע כי ברירת המחדל היא שמאסר מותנה יופעל במצטבר לתקופת המאסר שהוטלה בשל עבירה נוספת. עם זאת, בשים לב לעתירת המאשימה באשר לחפיפה חלקית של עונש המאסר, על אף שזו נבעה מההגבלה שנטלה על עצמה במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים - שוכנעתי כי ניתן להסתפק בהפעלת המאסר המותנה חלקו במצטבר וחלקו בחופף.

לאור כל המפורט באשר לעברו הפלילי המכביד של הנאשם והמאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו - ברי כי בעניינו של נאשם זה אף יש ליתן משקל לשיקול **הרתעת היחיד**, וזאת לצד שיקול **הרתעת הרבים** בעבירות מהסוג עליהם נותן את הדין, כפי שעולה מפסיקת בית המשפט, כמפורט לעיל.

17. סוף דבר, לאחר ששקלתי את הנסיבות לקולה ולחומרה במקרה דנן, כמפורט לעיל, באתי לכלל מסקנה כי יש להטיל על הנאשם ענישה בחלקו העליון של המתחם. עם זאת, לאור ההסדר אשר הוצג בין הצדדים, הודאתו בכתב האישום המתוקן ומאמציו של הנאשם להשתלב פעם נוספת בהליך גמילה משמעותי - שוכנעתי שאין למצות עמו את הדין.

18. סוף דבר, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 54 חודשי מאסר בפועל.

ב. מפעילה מאסר מותנה בן 9 חודשים אשר הוטל על הנאשם ביום 16/05/19 במסגרת ת"פ 59673-01-18 חלקו ירוצה במצטבר וחלקו בחופף, כך שסך הכל ירצה הנאשם 58 חודשי מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון ו/או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

ד. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירה לפי סימן ג' לפרק י"א לחוק העונשין.

ה. פיצוי על סך 7,000 ₪ למתלונן (ע"ת 12) על פי פרטיו כפי שאלו מופיעים בתיק בית המשפט.

הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים.

תשלום ראשון תוך 90 יום מהיום.

ו. 12 חודשי פסילה בפועל.

בהעדר רישיון להפקדה מניין הפסילה יחל להימנות מיום שחרורו מן המאסר אף ללא צורך בהפקדה.

ז. 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור שוב עבירה לפי התוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה ו/או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, כ"ה כסלו תשפ"ג, 19 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.